

TÉMA MĚSÍCE

ZAČALA STAVBA NOVÉ ŠKOLY

Zahájení stavby školy vzali zástupci všech zúčastněných obcí do svých rukou – a zasadili strom republiky. Vyrůstá stejně jako škola od úterý 31. července 2018. foto Petra Hajská

V úterý 31. července odstartovala stavba nové školy. Ve veřejné soutěži v konkurenci celkem pěti nabídek uspěla společnost Metrostav, která by měla školu postavit za nejnižší částku, a to 228 milionů korun. Celkově si stavba včetně projektové přípravy a vybavení nábytkem vyžádá 240 milionů korun. Jde o společný investiční projekt sedmi obcí, které nově tvoří spádový obvod líbeznické školy. Celkem 127 milionů korun přispěje státní rozpočet, 10 milionů korun se podařilo zajistit z rozpočtu Středočeského kraje. Stavbu si vynutil dramatický nárůst počtu dětí, které se do školy v posledních letech hlásí.

Rekordně krátký čas na přípravu

U samotného zahájení stavby se sešli zástupci všech sedmi spádových obcí. Právě společné hledání nejlepšího dostupného řešení zahájilo veškeré přípravy nového projektu. Nejen pro Líbenice, ale pro každou jednu z nich se jedná o vůbec nejnáročnější finanční projekt posledních několika desetiletí. Bylo totiž jasné, že nejpozději od 1. 9. 2019 bude škola potřebovat dalších nejméně šest nových učeben. S ohledem na reálné možnosti financování ze státní dotace na rozšiřování stávajících škol a s ohledem na extrémně krátký čas na realizaci celé stavby se ukázala stavba v Líbeznicích jako jediné možné řešení. Po celý rok se přítom setkávali nejen starostové obcí, tak při společných jednáních celá zastupitelstva, aby se vyjasnilo všechny podmínky realizace a financování. „Shodu všech obcí vnímám i přes veškerá klopýtnutí na cestě jako pozoruhodný úkaz. Pokud by se jediná obec odvrátila, znamenalo by to konec celého řešení. Příští rok by muselo nastat losování o tom, kdo do školy z prvněáčků nakonec nastoupí. Toho bych opravdu nechtěl být svědkem,“ komentuje jednání o stavbě starosta Líbenic Martin Kupka.

Už školní rok 2018/2019 bude pro školu krizový a učit se bude nejen v samotné škole, ale i v Komunitním centru Archa. „Chtěla bych velmi ocenit gesto všech učitelů, kteří se rozhodli na rok uskrovnit a uvolnit sborovnu pro další plnohodnotnou učebnu. Sami se budou rok potkávat v provizorně upravených dílnách,“ vysvětluje ředitelka školy Ivana Pekárková.

Rok, který měly Líbenice na přípravu, byl napjatý k prasknutí. Bylo potřeba koupit pozemek, projít změnou územního plánu, vybrat nejlepší návrh v architektonické soutěži, získat potřebné dotace, projít stavebním i územním řízením a nakonec vybrat dodavatele. „Když to vyprávíme kolegům v Praze, tak tomu nechtějí věřit. Pokud to jde dobře, tak jen samotné přípravy takových staveb trvaly v metropoli čtyři roky i déle. Pro nás to znamenalo maximální vypětí. Pracovali jsme o Vánocích a téměř o všech víkendech. Museli jsme si zvyknout i na noční telefonáty s vedením obce. Nikdo se doposud tak nehonil. Zdárné dokončení projektu je o to pozoruhodnější, když si uvědomíme velikost celého záměru.“

Dokončení na straně 3

SLOVO STAROSTY

Milí čtenáři,

možná se budete divit, proč uprostřed prázdnin straším se školou. Nejde to ale jinak. Začíná finančně nejnáročnější stavba posledních desetiletí – nová školní budova. Máme za sebou nabitý rok intenzivních příprav. Nejtěžší bylo ale samotné rozhodování. Pro nikoho z nás to dávno není populární téma. Kdybychom to chtěli brát „politicky“, asi bychom se do stavby před volbami nepouštěli. Jiné řešení ale možné nebylo, pokud jsme nechtěli dojít k tomu, že by se už v dalším roce muselo losovat, kterého prvňáčka škola přijme a kterého ne. Losování je totiž podle zákona jediná možná forma rozhodování v případech, že kapacita školy pro všechny děti ze spádové oblasti nestačí. Školský obvod tvoří už mnoho let Líbenice, Měšice, Bašť, Předboj a Nová Ves. Dosud jsme obvod nerozšiřovali ani nezmenšovali; nelze přeci jen tak nějaké obci zrušit spádovost. Všechny obce se totiž podílely svými investicemi na předchozím rozšiřování školy. Teď jim vypovědět smlouvy by znamenalo porušit všechna pravidla slušného sousedského jednání. Navíc bychom tím stejně nevyřešili reálný problém, který by mnoha desítkám rodičů vyvstal. A možná bychom stejně čelili rozhodnutím krajského úřadu, který by děti i přes naplněnou kapacitu do Líbenic umístoval, jak to udělal i v řadě jiných případů.

Zaslechl jsem opakovaně otázku: Proč ale škola nevyroste rovnou v jiné obci? Samozřejmě by to bylo pro Líbenice jednodušší. Pro žádnou z obcí ale není myslitelné takové zařízení vybudovat bez významné státní podpory. Ta ale v těchto letech míří pouze na na rozšíření stávajících kapacit. Navíc se v opakované diskusi se starosty okolních obcí ukázalo, že jinde není možné v tak krátkém čase objekt postavit. Padlo tedy logické rozhodnutí nachechat stavbu pro část potřebné kapacity do dvou let v Líbeznicích s tím, že další nezbytná škola či dvě menší školy vyrostou do roku 2023 v některé ze sousedních obcí.

Zaměřili jsme se ale zároveň při přípravě projektu na dvě důležité věci. Jednak aby vzniklo v novém objektu co nejvíce učeben pro nezbytné snížení počtu dětí ve třídách ve výhledu dalších čtyř, pěti let. Dnešní první třídy s 30 dětmi jsou pro samotné děti a samozřejmě také pro kantory daleko za současným ideálem. V podmínkách povinné inkluze je to samozřejmě ještě o kus horší. Druhou věcí pak bylo, aby po letech, kdy boom dětí pomine, bylo možné objekt přebudovat na zařízení s byty s pečovatelskou službou či pro jiný druh sociální služby. To se naplnilo.

Dále jsme se snažili už v samotném projektu co nejlépe vypořádat s dopravní zátěží – zejména před osmou hodinou. Proto v celém areálu vyrostou na 100 nových parkovacích míst. Propojí se Měšická a Nádražní ulice. A mnohem víc budeme tlačit na to, aby děti jezдили do školy autobusem.

Sečteno potřeno: V rámci všech časových a finančních možností jsme se pokusili o nejméně špatné ze všech možných i nemožných řešení. Možná to není populární krok, ale od toho jsme se do práce pro obec nepouštěli. Zajistit základní vzdělání pro děti je pořád jeden z nejdůležitějších úkolů obce. I když to není snadné, pereme se s tím pořád usilovně.

S přáním krásného léta

Váš starosta

Číslo měsíce: 2 757 občanů žije v Líbeznicích.

i ROZHOVOR

LÍBEZNICE VE FOTOGRAFICKÉM HLEDÁČKU

Její objektiv dokázal z mnoha líbeznických míst vykouzlit atraktivní záběry. Fotografie nových staveb otiskují renomované časopisy. Mezi českými fotografy byla ale známá, ještě než se nastěhovala do Líbeznic. Aby vznikl opravdu pěkný snímek, nestačí jen řemeslný um a trpělivost. Je k tomu potřeba víc. Talent a ideálně také vztah k fotografovanému objektu. Fotografa Petra Hajska má Líbeznice ráda. Žije v nich už 12 let spolu s výtvarníkem Mirem Jakubčkem. Mnohem více toho prozradila v rozhovoru.

Jak jste se stala fotografkou?

To musím sáhnout hluboko do vzpomínek. Můj otec byl fotograf (Libor Hajský) a mě jeho profese od malička fascinovala. Dokázala jsem prostát hodiny za jeho zády ve fotokomoře, nejprve jen coby pozorovatel, později i jako jeho asistent. Táta mě samozřejmě velmi podporoval a s důvěrou mi půjčoval veškerou techniku, což bylo k nezaplacení! Vše, co umím z fotografického řemesla, jsem se naučila od něho. Byť jsem absolvovala AVU v ateliéru multimedialní tvorby Milana Knížáka, s dvouletým odskokem na VŠUP na design, stejně jsem se k focení vrátila.

Co je vám nejbližší? Dokumentární fotografie, portréty, nebo architektura?

Na své práci miluji právě tu rozmanitost! Baví mě vše. U dokumentární fotografie je třeba být rychlý, mít instinkt na dobrou pozici, často se fotograf dostane velmi zblízka k zajímavým událostem. Na portrétech je důležité souznění s fotografovanou osobou, tam se hodí empatie. A architektura mě zajímá jako taková, čtyři semestry jsem strávila na VŠUP v ateliéru Architektura a design, takže k ní mám blízko.

Co nejraději fotíte?

Částečně jsem už odpověděla v předchozí otázce. V posledních letech mě osud přivedl k fotografování klasické hudby a to mě baví hodně. Sice si koncerty vychutnávám tak ze 30 %, ve zbytku je můj mozek zaměřen soustředěním se, ale mám to prostředí moc ráda.

Nechci rozšířit dramatickou diskusi o tom, jestli fotografie je nebo není umění. Co dělá podle vás dobrou fotografii?

Kdybych to přirovnala třeba ke keramice (neboť k ní mám z domova blízko), můžete vyrobit hezké užité hrnky nebo velkou sochu. U fotky je to podobné. Na jedné straně řemeslo, na druhé straně mohou touto technikou vznikat krásné umělecké kousky.

A co dělá špičkovou uměleckou fotografii?

Každý to asi vnímá jinak, ale pro mě je to především kompozice a světlo. Není pro mě důležité, zda se jedná o abstraktní nebo třeba figurální téma. Zajímavou barevnou fotografií považuji za větší výzvu než černobílou. V černobílé fotce se hodně věcí schová.

Máte nějaké vzory, podle kterých poměřujete kvalitu práce fotografa?

Táta byl pro mě vždy vzorem v poctivém přístupu a v tom, jak si dovedl poradit v každé situaci. Je mnoho fotografů, kteří mě něčím zaujali, ale nedovedu teď jmenovat...

V uměleckém prostředí žijete vlastně pořád. Výtvarníkem je i váš muž Miro Jakubčík. Jak jste se vlastně seznámili?

Při focení, jak jinak! Byla jsem fotit jeho předchozí dům v Měšicích a jeho designový nábytek pro jeden časopis o bydlení. Manžel občas žertuje, že je jedna z dekorací, které mi sem tam po focení zůstanou v ateliéru...

Co rozhodlo o tom, že si postavíte dům v Líbeznicích?

Manžel zde koupil před lety parcelu s tím, že se jednou z Měšic posune. Bydlel u zámku v jedné z bývalých hospodářských budov. Krásná barokní stavba, ale pro současný standard bydlení nevhovující...

Hádáte se doma o umění? Nebo se třeba víc hádáte o politice?

Zpravidla se moc nehádáme. Na umění i politiku máme shodný názor.

Kromě uměleckého uznání se u vás doma mnozí také trofeje z jachtařských soutěží. To je jen taková aktivita na okraj, nebo největší společný koníček?

Pro oba určitě největší společný koníček, ale bohužel i aktivita na okraj. Rádi bychom se tomu věnovali víc, ale není čas.

Prát se na moři s větrem je často fyzicky náročný sport. Co vás osobně na jachtařských závodech nejvíc baví?

Do jachtingu jsem se zamilovala, když jsem poznala Mirka, který se tomu věnuje od dětství. Překvapilo mne, jak rychle a přirozeně jsem do toho „vklouzla“. Někdy je to fakt dřina a boj o život, jindy je to spíš o nervy, když zůstanete stát v bezvětří a cíl je na míle daleko. Pak nezbyvá než čekat na vítr a zpívat písně proti trudomyslnosti... Nejvíce mě samozřejmě baví, když loď krásně sviští a předjíždíme jednu posádku za druhou! Naše políčka trofejí se už účtyhodně rozrůstá, a dokonce jsme byli v loňském roce nominováni Českým svazem jachtingu na námořní posádku roku.

Pro suchozemce je pořád poměrně vzdálená představa, že místo na chalupu do Krkonoš jezdíte na jachtu do Chorvatska. Kotvíte svou jachtu hned vedle Abramoviče, nebo to pro vás vůbec nemá nádech zábavy milionářů?

Měli jsme to štěstí, že jsme se mohli stát členy sportovního klubu Split. Tam to nemá s milionářskou kratochvílí pranic společného. Je to parta lidí oddaných moři a jachtingu, nejstarší jezdící posádka má věkový průměr přes 70 let, všichni si pomáhají a vládne tam rodinná atmosféra. Sociální zařízení sice není obložené mramorem a nemáme každý

Petra Hajska

foto archiv fotografky

pátek diskotéku, ale o to srdečnější jsou večerní posezení na mole.

A když právě nefotografujete nebo neplachtíte na moři, čemu se věnujete?

Šiju! Kdysi jsem koketovala s módním návrhářstvím a pak mě osud odvál jinam, ale je to můj další největší koníček. V části fotoateliéru mám takový útulný šicí koutek a tam se „zašiju“ pokaždé, když si vyšetřím trochu volného času.

Udělal jste spoustu krásných záběrů Líbeznic. Jak se vám Líbeznice líbí? Cítíte k nim něco?

Líbeznice jsem si zamilovala hned od začátku. Byla jsem pragocentrista, rodák z Václaváku, a přestěhování do spodní části Žižkova byl pro mě (ve 20 letech) přesun na periferii. S věkem se ale priority mění a teď si nedovedu představit, že bych bydlela v rušné Praze, bez zahrady... Vnímám tady velmi dobrou atmosféru, lidé jsou k sobě přátelštější, obec jen vzkvétá, cítím se tady bezpečně.

Co by se podle vás v obci mělo ještě změnit?

Jako asi spoustu z nás mě trápí sběrné suroviny v jádru obce. Je to velký a exponovaný prostor, který by si zasloužil lepší využití než skládka starého železa... Kdyby zmizela ta ošklivá zeď, došlo by k propojení budovy pošty s náměstím, parkem; centrum obce by se výrazně zvětšilo a získalo prostor a velkorysost. Doufám, že se to podaří brzy vyřešit. Jsem zvědavá, jak to dopadne s vlakovou rychlodráhou. Napojení Líbeznic na vlak a tím pádem rychlá doprava do centra Prahy by byla fajn.

Je něco, co vás v obecním dění v poslední době potěšilo?

Každou chvíli něco.

-np-

Dokončení ze strany 1

Kapacita nového pavilonu je až 600 žáků ve 20 učebnách (což je navýšení o 50 % oproti současnému stavu), kuchyň a jídelna pro celý areál s výdejem až 1500 jídel denně, zastavěná plocha objektu přes 4000 m². Nedílnou součástí návrhu, která zvýší komfort užívání, je přístavba nových šaten k tělocvičně. Navržená kapacita školy zároveň vyžaduje adekvátní dopravní obslužnost. Z toho důvodu je podél školy navržena nová komunikace s počtem 88 parkovacích stání včetně K+R (Kiss and Ride) a točna školního autobusu pro pohodlné a hlavně bezpečné zahajování školních výletů“ dodává autor projektu architekt David Grulich. Projekt však přinesl i jedno nemilé překvapení pro všechny, kterým bylo postupné navyšování ceny díla. Nejvýznamnější podíl na tom má podle názoru architekta bouřlivý vývoj cen na stavebním trhu. Náklady na materiál a zejména na mzdy řemeslníků v posledních dvou letech vzrostly skokově. Celkem pět relevantních nabídek dává ale jistotu, že soutěž odhalila reálnou cenu. Tři nejnižší nabídky od známých společností se v nákladech lišily jen málo. První a druhou nabídku oddělovalo dokonce jen necelého půl milionu korun.

Ani zahájení stavby v předpokládaném nejkratším termínu nedává stoprocentní jistotu, že se dílo podaří včas dokončit. „Každá stavba je v posledních letech velké dobrodružství. Nemluvím jen o všech nezbytných povoleních, za kterými často běháme přesně jako v pohádce O kohoutkovi a slepičce. Teď se třeba modlíme, aby stavbu nezkomplikoval archeologický průzkum. Pak nás samozřejmě straší počasí. Napjatí budeme až do příštího září, kdy by se v nové škole mělo ve většině tříd učit“ přiznává místostarosta Michal Doubrava.

„Chceme, aby krajina přes budovu přeběhla.“ Tak představili svůj projekt při zahájení stavby jeho autoři David Grulich a Markéta Grulichová. foto Petra Hajska

Co bude dál?

Z aktualizované demografické prognózy jasně vyplývá, že ani další objekt v Líbeznicích potřebu nových míst v celém školském obvodu neuspokojí. Stavět se bude muset ještě v jiné obci či v jiných obcích. Na další školy či dvě menší školy je čas do 1. září 2023. „Na první pohled to vypadá, že je času dost. Ve skutečnosti ale ani v tomto případě žádný čas nemáme. Musí se okamžitě začít s přípravou. I proto jsme tlačili na to, aby součástí smluvních závazků o stavbě nové školy byla i dohoda všech obcí, že se společně budou dál problémem zabývat. Chtěli jsme předejít tomu, abychom zde nestáli za

tři roky znovu s prázdnými rukama,“ vysvětluje první místostarosta Líbeznic František Závorka. Vznikl proto nový dobrovolný svazek obcí s názvem Pod Beckovem. Jeho jediným předmětem činnosti je vyřešit nedostatečnou kapacitu školy po roce 2023. Pracovat začne hned na podzim. Prvním krokem bude pečlivá analýza, ve které obci vyjma Líbeznic by byla stavba další školy nejschůdnější a zda se nevydat třeba cestou dvou menších škol. „Jedna stavba začala. Tím ale příběh nekončí. Začíná se pracovat na přípravě další,“ doplňuje František Závorka.

-mk-

TÉMA**PLICKŮV STATEK – REKONSTRUKCE POKRAČUJE**

Jsou to čtyři měsíce od chvíle, kdy jsme začali rekonstrukci a můžeme poprvé bilancovat. Základy jsou vyztuženy, mokré zdi podříznu, krovy opraveny a střecha položena. Bývalý špejchar se oproti předpokladům sesunul, a tak jej musíme postavit znovu. Zadní část areálu je již srovnána se zemí a připravená na plánovanou výstavbu bytového domu.

V hlavní budově postupuje rekonstrukce velmi citlivě, s maximálním důrazem na zachování původní podoby. V interiéru se potýkáme s různými nástrahami. Se statikem jsme vymýšleli, jak postavit zeď na klenbu, abychom ji nepřetížili. Napadlo nás postavit zeď na dvě traverzy, které se opírají o nosné zdi. Dalším zajímavým technickým řešením je vytvoření svařované železné konstrukce, která drží nahnutou zeď na západní straně. Na této zdi je vymyšlená konstrukce krovu, která ji vůbec nezatěžuje. Co detail, to spousta práce. Nás ale těší, že je výsledek již trochu vidět.

Co v této části areálu jednou bude? V přízemí plánujeme posezení u vína či kávy s něčím dobrým k snědku. Tato vinárna bude zařízena útulně s industriálními prvky, které budou odkazovat na minulost Plickova statku. V západním křídle budou k pronájmu tři komerční prostory pro obchody nebo služby. V hlavní budově budou k dispozici krásné kanceláře, kde zachováme původní dveře,

Plickův statek

foto Michal Doubrava

stylová okna a hlavně úžasné vysoké stropy s nekovitou klenbou.

CO VE STATKU BUDE? BUDETE SI ZDE MOCI POSEDĚT U VÍNA I U KÁVY

V podkroví objektu pak plánujeme ubytovací služby. Bude zde 6 apartmánů určených ke střednědobému pronájmu a čtyři „hipsterské“ apartmány pro mladé či umělce. Pro tyto prostory budou charakteristická nízká okna, světlovody a odhalené

trámy. To vše dá tomuto prostoru neuvěřitelný rozměr. Osobně se na finalizaci těchto prostor velmi těším. Budou naprosto unikátní a jejich zařízení bude rovněž poukazovat na industriální éru.

Pokročili jsme také s pátráním po minulosti Plickova statku. Děkuji paní Mgr. Haně Bílkové (Závorkové) za muzea v Brandýse nad Labem a panu Jaroslavu Štemprokovi z Líbeznic za nové informace. Jakmile se mi podaří získat ucelený strůpek této historie Líbeznic, rád se s vámi o něj podělím v některém z dalších čísel zpravodaje.

Přeji krásné léto nejen občanům Líbeznic.

Martin Malý

Retro KOUTEK

NECKERMANN A QUELLE I LIBERECKÉ VÝSTAVNÍ TRHY

Možná vás také napadl zlidovělý slogan studentů 4. ročníku gymnázia z filmu Vrať se do hrobu, kde opěvovali „obchodní dům Máj, pravý Čechů ráj“. Nebudeme si připomínat, kam tyto kapitalistické obchodní domy mají jít, ale vybavme si ty krásné tlusté barevné katalogy, které se nějakými tajemnými cestičkami dostaly na konferenční stoly sektorových obyvatelích stěn v osmdesátých letech 20. století.

Neckermann, Otto, Quelle... to byly bible dospívající mládeže a zejména děvčát. Džíny, boty a kabelky, košile, trička, halenky, šaty i spodní prádlo, o kterém se nám ani nesnilo. Nábytek, bytové doplňky, domácí potřeby, nářadí, hračky, všechno krásně rozdělené barevnými rohy do jednotlivých kapitol. Těch hodin, co jsme s kamarádkami strávily listováním v německých katalogích a acháním nad těmi krásnými věcmi, které jsme žádná neměla ani nemohla mít. Občas jsme našly i pozůstatky nějaké vytržené stránky a říkaly jsme si, no kdo si tohle mohl dovolit? Většinou chyběla stránka s oblečením, která se stala předlohou pro namalování stříhu nějakou švadlenou.

Švadlenami jsme se ostatně stávaly i my všechny dívky a ženy Československé socialistické republiky. V prodejně zahraničních časopisů na „lpáku“ neboli na náměstí I. P. Pavlova se dala občas sehnat Burda. Zcela nová, plná módních trendů a hlavně se všemi stříhovými přílohami. V papírnickví koupit „pauzák“, uklidit všechno z jídelního stolu, roztáhnout ho do maximálních rozměrů a najít si správnou velikost vybraného modelu a hlavně typ čáry (červená nebo zelená, čerchovaná, tečkovaná, přerušovaná, prostě čar, až zrak přecházel). Rozložit, položit na stříh pauzák, pevně přišpendlit pro udržení pauzáku na správném místě stříhu a pečlivě překreslit. A nezapomenout pořádně označit, aby díly po přenesení na látku byly skutečně ze stejného modelu!

A maminka šila a šila na staré singrovice, kterou jí můj dědeček upravil ze šlapacího stroje na elektrický. Jen neentloval, takže maminka pak trávila před televizí nekonečné hodiny, aby švy zapošíla tím správným stehem. Hotovo, ještě přišít do saka či kabátu pořádné ramenní vycpávky, a tady máš, dcero moje. Dnes nedokážu pochopit svou odvahu, když jsem si v sedmé třídě strašně přála turecké kalhoty. Ze saténu. Maminka mi je ušila z neuvěřitelně oranžové látky. A já navlékla bílé tričko, přes něj kalhoty, zavázala ramínka a vyrazila do zeddeěšky. Prostě hvězda.

ŠILY BABIČKY, MAMINKY...

Kromě šitých modelů do města jsem obluzovala v běžeckých stopách na Jizerské louce pletenými kamašemi. Maminka vlastnila úžasný pletací stroj Dopleta a na něm mi ze zbytků ružnobarvených vln upletla barevně pruhované kamaše. Přes ně bílé lyžařské podkolenky a vzhůru do stopy. I na sjezdovkách jsem v nich jezdila místo klasických šponovek; měly jen jednu malou vadu v tom, že po pádu jsem se obalila sněhem jako sněhulák, a když sníl tál, tak jsem byla pochopitelně mokrá až... Starší bratr se chlubil kamašemi antracitovými a před promóčením si pod ně oblékal pogumované šustáky. Pochopitelně také domácí výroby. I na trojhré lyžařské čepice se dostalo, jen strašně kousaly.

Módní časopis Burda

foto zdroj: Google

Zásilkový časopis Quelle

foto zdroj: Google

Spousta šikovných spolužaček si háčkovala podle německých katalogů různá tilka nebo pletla svetry. Jehlice na základní škole nebyly mým přítelem a dodnes si pamatuji, jak maminka za mě pletla „na známku“ šálu; vidím to jako dnes, dlouhá rezavá s třísněmi pod krkem, zavázaná a visící až do pasu. Vzor klasický šalový i čepicový (čepice s ohrnutým okrajem doplněna háčkovanou třešní) – hladce a nabrat a nahodit z jedné strany, z druhé pak hladce a obrace. To byla tenkrát pro mě, sportovkyni, slova zvláštní a dlouho jsem si myslala, že obrace znamená, že se jehlice prostě obrátí a plete zase zpátky. Však mi také maminka ráno v den vyučování ručních prací zavazovala pravou ruku, že jsem si na basketku způsobila zranění.

Letní prázdniny byly přímo ideální na experimenty s barvou Duha a odbarvovačem. V prodejně pracovních oděvů nakoupit několik doktorských kalhot a šup s nimi do hrnce (na vyvařování prádla) s nějakou veselou barvou. Já měla hráškové zelené. K tomu jsem si obatkovala pomocí borové šišky a provázků bilozeleně i tričko.

A když jsem chtěla být za frajerku největší, vyrazili jsme z chalupy v Lužických horách do Liberce

na výstavní trhy. Tričko s límečkem ve vzoru husí kůže se dalo koupit koncem osmdesátých let jen na podobných veletrzích. Vše šlo nikoli na pulty českých obchodů, ale na export. Však se také textilky a oděvní závody předháněly, kdo udrží lépe krok se světovou módou. Manekýny z Oděvní tvorby předváděly velmi pěkné modely, skoro jako v našich oblíbených katalogích západoněmeckých obchodních domů, jen na pultech českých obchodů jsme je nějak nemohli najít.

Ale co, jsou prázdniny, spousta času na ruční práce a to by v tom byl čert, abychom v září nenačrali do třídy v nějakém super moderním ohozu. I na frontu v Tuzexu byl o prázdninách čas a Super rifle velikosti 27 za 125 bonů byly doma. Malá brigáda nebo pomoc v domácnosti se dala vydržet a rybí tuk se dal také chvíli polykat k radosti našich rodičů. Odměnou pak byl výlet do Spálené ulice, kde jsme sežmoulané koruny české tajně vyvekslovali za tolik potřebné bony. „Náký bony? Mám za pět pade.“

Krásné léto.

Elča

PSÍ NÁVŠTĚVY VE ŠKOLCE I ŠKOLE

Dne 1. června čekalo na děti v mateřské škole velké překvapení. Jejich dopolední soutěžní program byl doplněn o canisterapii. Navštívit je přišly dvě psí holky plemene zlatý retrívr – Connie a Dizzy.

Děti si mohly pejsky pohladit, učesat a pomazlit se s nimi. Také si vyzkoušely vedení psů na vodítku, podlézání a překračování psů nebo přivolávání. Týmovou spolupráci děti předvedly při hře s Connie a padákem. Nejzábavnější byla ale zřejmě psí bojovka, kdy pejskové hledali piškotky na dětech.

I v základní škole pokračují v tomto školním roce besedy pro žáky. Praktické aktivity jsou doplněny ještě o teoretickou část, kde se žáci dozvědí, co je canisterapeutický pes, jaké zkoušky musí složit, a také uvidí praktické ukázky výcviku psa.

Dopoledne za přítomnosti chlupatých mazlíčků vždy uteče jako voda, děti i žáci si na pa-

mátku odnášejí krásné samolepky s Connie a já musím všem slibovat, že zase někdy přijdeme.

DĚTI BYLY PŘEKVAPENÉ, KDO JE TO PŘI DOPOLEDNÍ SOUTĚŽI PŘIŠEL NAVŠTÍVIT

Výchovně-vzdělávací program „Pší dobrodružství“ pro děti i žáky připravuje líbeznický spolek Sirius Třebíč. V letošním roce byly tyto aktivity podpořeny z grantového programu obce Líbeznice.

Iva Sieberová

Psí návštěva v MŠ

foto Iva Sieberová

INDIÁNSKÉ DOBRODRUŽSTVÍ

První červnový den patří každoročně oslavě Dne dětí. My jsme si užili na zahradě mateřské školy spoustu soutěží. Děti velmi zaujala návštěva p. Siebrové s jejími čtyřnohými miláčky. A dopoledne bylo zakončeno sladkou tečkou v podobě zmrzlinové rakety.

S nastávajícím koncem školního roku je tradičně spojen i ozdravný pobyt dětí předškolního věku. Letošní rok jsme se opět vypravili do malebných koutů jižních Čech. Ubytování jsme našli v překrásném penzionu Alešův dvůr nedaleko Chlumu u Třeboně. Při vycházkách se nám tak naskytl pohled na mnoho zdejších rybníků. V okolních lesích si děti užily spoustu radosti a zážitků ze hry. Celý náš pobyt byl pojat na téma „Indiánské dobrodružství“. A protože tyto dny patřily k mimořádně teplým, dopoledne jsme se většinou schovali do stínu pod přístřešek a věnovali se tvoření indiánských oděvů, čelenek nebo doplňků. Plnili jsme úkoly zadané náčelníkem zdejšího kmene. Každý večer si malí indiáni své zážitky kreslenou formou zachytili do deníčku. Poslední den pobytu se bohužel děti návštěvy náčelníka nedočkaly, ale vše bylo vynahrazeno nalezením pokladu. Všichni odjžděli opálení, plní dojmů, nezapomenutelných zážitků a se sáčkem vydělaného zlata.

Předškoláci si připili na rozloučenou se školkou

foto archiv MŠ

Z PŘEDŠKOLÁKŮ SE V ZÁŘÍ STANOU ŠKOLÁCI

Poslední velkou akcí ve školce se stalo tradiční loučení s předškoláky. To jsme letos nově připravili

na venkovním pódiu v prostorách ZŠ, a to i za hudebního doprovodu naší kolegyně Iny Urbanové. Obecenstvem se pro tuto slavnostní chvíli staly děti z ostatních tříd. Budoucím školáčkům přejeme šťastný start do první třídy.

Jiřina Svobodová, Jana Sejková

 LÍBEZNICKÉ SPOLKY

CO JE TO VLASTNĚ TO „LÍBEZNÉ TANČENÍ“?

Nejen malí diváci koukali s otevřenými ústy, ale i dospěláci se mimořádně bavili. Taková přehlídka umění asi v Líbeznických ještě nebyla. Řekněte sami, kdy se naposledy na pódiu potkali primabalerína z Národního divadla, úspěšná muzikálová zpěvačka, populární herečka, vzdušná akrobatka, vysoký mim, menší a větší talentované tanečnice? Vše navíc doprovázené úchvatnou hudbou a velkoplošnou videoprojekcí.

Takový byl komorní festival Líbezné tančení, který pořádala taneční škola Dany Gregorové. Slavnost tance, barev a hudby propojila čtyři elementy: vítr, oheň, vodu a zemi.

První živel vzduch. Úvod programu zajistily mladší žačky Taneční školy s proménádou, navázaly starší žákyně s *Lehkostí bytí*. Následně akrobatka Kristýna Dohnalová dokázala překonat přitažlivost zemskou, když se lehce vyhoupla do vzduchu a předváděla na šále cirkusové kousky v prostoru (často i hlavou dolů).

Živel ohně přenesl diváky do Země vycházejícího slunce, kde hraje oheň důležitou roli. Choreografie *Kajobi* překvapila nejen malé diváky. Myslíte si, že je možné chodit na chůdách v divadle? A po schodech a u toho zařikávat v japonštině? Ano, správně, na Líbezném tančení to možné bylo. Opravdu vysoký samuraj Šimon Pliska, herec a mim, to předvedl názorně. A krásné a hravé Japonky z taneční školy navázaly na Šimona a nenechaly nikoho v klidu. Živelná Dita Hořínková zazpívala snad nejznámější skladbu z muzikálu *Vlasy „Let the Sunshine In“* a divadelním sálem se rozlilo slunce.

Voda je očištná, omývá, přináší pohyb, dodává sílu rostlinám. Choreografie *Mořský svět* přenesla diváky do světa pod hladinou. Na *Malé labutě*, Emu a Lucinku, navázala „velká labuť“ Ivana Illyenko, primabalerína z Národního divadla. Zatančila jednu z nejnáročnějších scén z *Labutího jezera* – umírající labuť (hudba Petr Ljič Čajkovskij, choreografie Michail Fokin).

Element Země uvedl dojemný videoklip „Chválím tě země má“ – klip plný květin a vil, které ztvárnily menší i větší tanečnice taneční školy. Ani zlomená ruka potom nezabránila Lindě, aby nezatančila své sólo *Voda voděnka*. Sklidila zasloužený potlesk. A co si myslíte, patří kráva na pódium? Prostě tam byla a zkoušela tančit s nejmenšími žačkami taneční školy. Malé tanečnice úžasně zvládly pohyb na pódiu i choreografii na motivy Včelích medvídků.

Během jednoho příjemného letního odpoledne mohl divák vidět spolu řadu zajímavých a ve svém oboru uznávaných umělců. Celou akci vtipně a přirozeně uváděla Nela Boudová, která dokázala poeticky navodit atmosféru žvlů a krátkými rozhovory s jednotlivými aktéry poodhalit některá tajemství tance a příběhy z jejich života. Víte například, za jak dlouho se můžete naučit pohybovat ve vzduchu?

Nedělní odpoledne 3. června patřilo v divadle v Líbeznických umění, svou pestrostí a kvalitou, věříme, přesvědčilo všechny návštěvníky a nikdo z přítomných nelitoval času stráveného na Líbezném tančení.

Děkujeme za podporu obci Líbeznice a dalším sponzorům! A hlavně Daně Gregorové za její tvůrčí nápady, režii a poctivou práci s dětmi i dalšími účinkujícími!

Gernerovi

TÁBOR SURVIVAL KAKTUS ANEB CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

Začátek července byl vyvrcholením půlroční přípravy pro skautský smíšený oddíl Kaktusáci. Zdokonalovali se v dovednostech přežití v přírodě v téměř všech ročních obdobích. Během schůzek i několika víkendových výprav trénovali rozdělávání ohně všemi možnými způsoby, filtraci vody, pečení chleba na ohni, vaření v Setonově hrnci či stavbu bivačových přístřešků.

Pomyslným vrcholem byl letní putovní tábor, který proběhl začátkem července v oblasti Nížkého Jeseníku. Osm chlapců, tři dívky, tři vedoucí a pes se vydali z malé vesničky Heřmánky (nedaleko Oder) podél řeky Budišovky do stejnojmenného města Budišov nad Budišovkou. Další naše kroky vedly přes Kružberskou přehradu kolem Davidova mlýna přes Zálužné, Vítkovské Podhradí stále po proudu řeky Moravice až do Hradce nad Moravicí. Není důležité, kolik jsme toho ušli, ale co jsme prožili. Každý si vyřezal svoji vlastní lžici z lipového dřeva, ve volných chvílích nám Fred předčítal z knihy Hobit a následně jsme na toto téma hráli zábavné hry. Díky náhodě jsme si zastříhli ze všech možných zbraní, lovíli jsme pstruhy, které jsme pekli večer na ohni. Navštívili jsme historický břidlicový důl, spali jsme v romantické zřícenině hradu. Koupali jsme se v řece plné pstruhů. Vařili jsme samozřejmě na ohni či plynových varičích a každý večer, potom co jsme postavili naše bivačové příbytky, byl čas si i zazpívat. Hudební doprovod zajišťoval

Červ, který celou cestu nesl obětavě na zádech gitarele. Každý správný tábor začíná ranním nástupem a končí skautskou večerkou. Nejinak to bylo u nás. Večerku jsme si jednou společně zazpívali i s dětmi z letního tábora v Zálužném, kde nás nechali přespát. Tak jako končí den, nachýlil se i tento týden. Kaktusáci zdárně doputovali do Hradce nad Moravicí, kde je čekala závěrečná hos-

timana v zámecké restauraci a cesta domů. Počasí k nám bylo více než milosrdné, vyhnula se nám i vážnější zranění. Bylo mi velkým potěšením doprovázet tento skvěle fungující tým a doufám, že kromě otlaků na nohou si Kaktusáci odnášejí i vzpomínku ve svých srdcích na krásně prožitý týden v přírodě.

Petr Zaremba

 Z LÍBEZNICKÉ KRONIKY

OPIS ZE ŠKOLNÍ KRONIKY

Školní rok 1965/1966

Slavnostní zahájení školního roku bylo provedeno obvyklým způsobem: shromážděním žáků před hlavním vchodem do školy, projevem ředitele školy a hosti: předsedy ŠK MNV, poslance ONV s. Šídy, předsedy SRPŠ s. Jakubů a přivítáním prvňáčků. Po příchodu do třídy si vyslechli starší žáci projev ministra školství.

V tomto školním roce byla v listopadu provedena prověrka KPS z jazyka ruského v 9. třídách. Nejlepší výsledky byly dosaženy ve studijní třídě 9.A.

Pracovna fyziky byla za spolupráce s nár. podnikem Veltchnou z Čakovic nově vybavena rozvodem el. proudu až na každý stolek. ONV Praha-východ věnoval škole usměrňovače a transformátory el. proudu v hodnotě 7 000 Kčs. Pripojení a zabudování rozvodu s učni vedl s. Kosina z n. p. Veltchna.

Ke konci školního roku odbor školství ONV doval školou dalším zařízením v hodnotě 10 000 Kčs, a sice sluchátkovým zařízením s magnetofonem B3 a gramofonem pro vyučování jazyků. Instalaci provedl odborně rodič Jiří Kohout. Tentýž rodič provedl i ve zvláštní škole bezdrátový poslech z magnetofonu. Pro zlepšení kontroly a řízení vedení školy úspěšně dokončil dispečink pro feditelnu.

Rovněž i pracovna pro hudební výchovu byla dotována ONV novým stereofonním gramofonem a za spolupráce s Jiřím Kohoutem a za úzké součinnosti zástupce ředitele Jar. Jahody upravena na skutečně estetickou, prozvučenou hudebnu.

I naše SRPŠ v tomto školním roce podstatně přispěla k modernizaci školy. Za spolupráce s MNV a ONV opatřilo malý traktůrek „Slávie“ v hodnotě

18 000 Kčs a dalším přívěsným nářadím v hodnotě 12 000 Kčs, a sice: valníček, radlice, plečka, postřikovač, zametač, lžíce. Pro odstranění namáhavých prací na školním pozemku bude jistě všeho nářadí plně využito.

Pro dobu nepříznivého počasí, aby se žáci měli možnost jednak skrýt, jednak dále vzdělávat, vybudoval svépomocí s. uč. Janeček ze šatny v suterénu velmi vhodný koutek.

Ve školních dílnách byla opravena a dokončena elektroinstalace a zabudovány těžké stroje: vrtačka, hoblovka a pásovka.

Za spolupráce se ŠK v Měšicích, Líbeznicích a ONV bylo odstraněno vyučování v odděleních na malotřídní škole v Měšicích a zrušena škola v Čakovicích.

Ve školním roce 1966/1967 bude pak pouze jedna správa pro obě školy. Naplňuje se tak skutkem usnesení XII. sjezdu KSČ.

Zapsal V. Vacek, ředitel školy.

AD

 OBECNÍ KNIHOVNA

„NEZAPOMEŇTE, ŽE JSEM ROZDAVAČ SLUNEČNÍHO SVĚTLA.“

Toto o sobě prohlásil jeden z nejtalentovanějších amerických spisovatelů, opravdový mistr povídek – O. Henry. Pojdme se společně podívat, co utvářelo jeho literární schopnosti a jaký měl život.

V roce 1862 vrcholil ve Spojených státech amerických spor o zrušení otrokářství a probíhá občanská válka – průmyslový Sever proti zemědělskému Jihu.

Ve státě Severní Karolína v obci Greensboro se manželům Porterovým narodí 11. září syn – William Sydney Porter. Matka malému Williamovi zemřela, když mu byly tři roky, a otec se přestěhoval do domu své matky, kde jí a neprovdané sestře svěřil péči o Williama a jeho bratra.

Malý Will se stal žákem v soukromé škole, vedené jeho tetou. Oblíbil si čtení a kreslení a milovaná teta Evelína mu ve volném čase předčítala a vedla ho k rozvíjení jednoduchých příběhů, předkládala mu hodnotnou literaturu a napomáhala mu k rozšiřování slovní zásoby. Když ukončil docházku na škole své tety, stal se učněm v drugstoru svého strýce Clarka a po dvou letech získal diplom praktického farmaceuta od Farmaceutické společnosti Severní Karolíny.

Poté je pozván rodinným přítelem Dr. Jamesem K. Hallem, aby jej doprovázel na návštěvu synů ve vzáleném Texasu. Tady se naučí jezdit na koni, honit stáda, vařit. Nachází čas i na přečtení hostitelovy knihovny. Naučil se základům španělštiny, francouzštiny a němčiny. Zapisoval své zážitky, aby je mnohem později mohl použít ve svých povídkách.

Mezitím odchází do Austinu, kde poznává devatenáctiletou Athol Estesovou, se kterou se po krátké známosti ožení. Porterovým se narodil syn, který záhy zemřel, o rok později dcera Margareta. Porter opustil zaměstnání u Pozemkového úřadu a přijal místo pokladníka v První národní bance Austinu.

Neustává ve svých literárních pokusech. Také si půjčuje peníze od tchána, zaplétá se do podivných machinací, navštěvuje bary a herny a „půjčuje“ si peníze i z banky, ve které pracuje.

Koncem roku odhalí revize závažné nedostatky v účetních knihách a pokladně. Přestože se jeho

tchán a přátelé zavázali, že schodek uhradí (přesáhli částku 5 000 dolarů), a banka byla ochotná celou záležitost tímto srovnat, federální bankovní revizor trvá na soudním projednání případu.

Přestože jej napoprvé porota osvobodila, bankovní revizoři z Washingtonu si vymohli další příkaz k novému řízení před soudem. Mezitím se Porterovi přestěhovali do Houstonu a Porter přijal zaměstnání v místních novinách *Post*, kde redigoval a psal zprávy do rubriky společenských událostí. V červenci 1896 má odjet na soudní přelíčení do Austinu, nasedne na vlak, ale místo do Austinu odjede do přístavního města New Orleans v Louisianě, odkud uprchně do Hondurasu.

Vážné onemocnění manželky ho přiměje vrátit se v lednu 1897 zpět. V Austinu mu soud umožňuje pobyt na svobodě, aby mohl pečovat o manželku. Athol ve věku třiceti let umírá na tuberkulózu.

Porter se přestěhuje s dcerou Margaret do tchánova domu. Pokračuje v psaní a vyčkává předvolání k soudu.

V prosinci obdrží zprávu od vydavatelství McClure Company, že mu zveřejní první povídku.

V únoru byl zahájen v Austinu soud. Porter byl odsouzen za zpronevěru k trestu odnětí svobody na pět let a převezen do federální věznice v Columbusu ve státě Ohio.

A zde je okamžik jeho přerodu. Do vězení odchází William Sydney Porter a po necelých třech letech se na svobodu vrací skvostný povídkář O. Henry. Pseudonym se poprvé objevil v příběhu „Vánoční oslavy Dicka“ v prosinci 1899.

Na podzim 1903 podepisuje smlouvu s newyorským deníkem *World*, pro jehož nedělní vydání *Sunday World* psal povídky. Píše i do dalších časopisů *Everybody's*, *McClure's* a *Munsey's*.

Zlepšuje se jeho finanční situace, kydil v prostorném bytě, ale vždy utrácí víc, než vydělá. Ať je honorář jakkoli vysoký. V roce 1904 uveřejňuje první knihu – *Cabbages and Kings* (Zelí a králové), po ní vycházejí další – *The Four Million* (Čtyři miliony), *The Trimmed Lamp* (Hořící lampa) a *Heart of the West* (Srdce západu).

Ve stejném roce, kdy je na tvůrčím vrcholu, je také na dně svých fyzických i mentálních sil. Snaží se najít klid v novém manželství se Sarou Lindsay Colemanovou. Jenže vše ho stojí další finanční a mentální síly. Neshody v manželství se prohlubovaly a zdravotní stav O. Henryho se zhoršuje.

V létě ho opouští Sara, která odjela do Asheville, dcera Margareta odjíždí studovat na školu v New Jersey a O. Henry se vrací ke staromládeckému životu. Ještě stačí navštívit svou manželku v Asheville, po návratu se jeho zdravotní stav prudce zhoršuje. Umírá 5. června 1910 na pokročilou cirhózu jater a cukrovku. Je pohřben v Asheville.

V čem spočívalo a spočívá bydlí povídek O. Henryho?

Na to odpovídá sám autor: „Příběh nikdy není tam, kde se zdá, že by měl být.“

Jeho příběhy nejsou z objektivně zaznamenané skutečnosti, ale z naaranžovaných impulzů, posunů a zvrátí. Ne příběh, ale anekdota, ne složité charakterky, ale žánrové figurky a symboly sloužící k inscenaci zápletek.

Jeho humor je směs parodie, ironie a satiry. „Propůjčuje svým postavám gesta, která jsou jim příliš velká, slova, která jim lámou jazyk, zasazuje je do situací, kterých nedorostly nebo neodpovídají jejich původnímu záměru. V náhodnosti a dočasnosti jak konvenčních zápletek, tak svých aranžovaných příběhů nenalézá O. Henry obecné pravidlo, ale zdroj a předmět svého humoru.“

Jeho úsměv je soucitnější než bezvýhradná víra v happyend.“ Tak promlouvá ke čtenářům Antonín Přidal v doslovu knihy O. Henryho *Romance čumilů* z roku 1961.

Souborné dílo O. Henryho (*The Complete Works of O. Henry*) vyšlo ve Spojených státech amerických až v roce 1937 a obsahovalo 287 povídek.

Hrdiny jeho povídek jsou chudí i bohatí, aristokrati i dělníci, najdeme zde kovboje, zloděje, kasaře, podvodníky, umělce, obchodníky, studenty, kuchaře, písařky, švadleny...

Žádné z nich nešetřil před ironickým šlehem, nechránil před zklamáním, směšnou situací, romantikou, ke většině postav se stavěl kriticky, ale také s notnou dávkou pochopení a shovívavosti.

A právě humor a lidskost v jeho knihách jsou tím času odolávajícím ukazatelem čtenářské oblíbenosti.

AD

 OZNÁMENÍ

DLOUHO OČEKÁVANÁ REKONSTRUKCE ZAČALA

Obyvatelům Pražské ulice se koncem listopadu konečně splní dlouho očekávaný slib od vedení obce – ulice Pražská se stane důstojným veřejným prostranstvím s bezpečnými chodníky, kvalitní vozovkou, vznikne mnoho nových parkovacích míst a také zeleň získá novou tvář.

V polovině července vyjela konečně stavební technika do ulice Pražská. Nejprve zahájili svou činnost dřevorubci, kteří odstranili nejen přestálé stromy, i ty nemocné, a za obět oprav padly i některé zdravější kusy. Vesměs se jednalo o stromy vzrostlé, které však by čekalo na podzim radikální prořezání ze strany správců elektrické sítě. A jak takový sestřih vypadá, to si jistě každý dokáže představit. Není nutné se ale o zeleň bát, projekt počítá s výsadbou nových a do uličních prostor vhodnějších stromů.

Rozkopaná Pražská ulice

-md-

ASFALT, DLAŽBA I NOVÉ PLOCHY ZELENĚ

Vlastní rekonstrukce začala v úseku jižně od ulice J. Seiferta, kde byl odstraněn původní po-

vrch komunikace i vjezdů a vchodů k nemovitostem. Zároveň byla odtěžena zemina pro vybudování parkovacích ploch. Následně budou položeny chráničky jak pro sdělovací kabel, tak i pro kabel optický. Souběžně bude probíhat úprava veřejného osvětlení.

Prosíme všechny, kterých se stavba dotýká, o trpělivost při výstavbě, zejména pak při omezení vjezdu automobilů do právě rekonstruované části ulice. Děkujeme a doufáme, že nová ulice bude všem jen ku radosti.

-lč-

 LITERÁRNÍ KALENDÁRIUM

LITERÁRNÍ KALENDÁRIUM

- 2. 7. 1930** narozen český prozaik, novinář a sportovní reportér Ota Pavel – *Jak jsem potkal ryby, Smrt krásných srnců, Plná bedna šampaňského*
- 3. 7. 1883** narozen pražský, německy píšící spisovatel Franz Kafka – *Zámek, Proces, Popis jednoho zápasu*
- 7. 7. 1884** narozen německý prozaik, dramatik a literární kritik Lion Feuchtwanger – *Lišky na vinici, Žid Sús, Bláznova moudrost*
- 10. 7. 1915** narozen americký spisovatel Saul Bellow – *Herzog, Dobrodružství Augieriho Marche, Humboldtův dar* (Pulitzerova cena)
- 24. 7. 1895** narozen anglický básník, romanopisec a literární kritik Robert Graves – *Já, Claudius, Amerika seržanta Lamba*
- 26. 7. 1885** narozen francouzský spisovatel André Maurois – *Život lorda Byrona, Dvě lásky Filipa Marcenata, Život Balzacův*
- 29. 7. 1895** narozen ruský spisovatel Michail Zoščenko – *Bleděmodrá kniha, Ironické povídky*

Hýbánky s dětmi

**Již osvědčený kurz Hýbánek pro děti.
Začínáme zase po prázdninách!!!!**

Pokud máte dítě ve věku 1,5 - 3 roky, jsem tady pro Vás spolu s Krtečkem :-)

Děti si nejen hrají, sportují, tančí, ale rozvíjejí sami sebe. Nečtěte jen slova a přijďte se podívat:

[Ukázkové lekce zdarma](#)

Kde: sportovní hala Na Chrupavce v Líbeznících (modrý sál)

Kdy: 5. 9. a 7. 9. 2018

Čas: 10:00 - 10:50

Vzhledem k dané kapacitě tělocvičny je nutná rezervace na ukázkové lekce. Děkují.

Těší na Vás a Vaše dětičky Martina Macková

Bližší info:

Tel: 736 473 427

Email: martinamackova@tvavyzva.cz Web: www.tvavyzva.cz

ANGLIČTINA NĚMČINA

- kurzy pro děti i dospělé
- individuální výuka
- doučování

Tel.: 724 755 149
www.zivaanglictina.cz

Příprava na akreditované zkoušky Cambridge English

Letní kino

v Líbeznicích
24. 8. 2018 od 21:00 hodin

od 20:30 hodin setkání s kandidáty do Zastupitelstva obce Líbeznice
Místo konání: Areál Zdraví Líbeznice

KOMUNÁLNÍ VOLBY 2018 | **ODS**

Obec Líbeznice Vás zve na

COUNTRY VEČER

25.8.18 | Líbeznice
od 19:00 | Areál zdraví

Živá hudba | Občerstvení | Oheň | Vstup zdarma

STONOŽKA LÍBEZNICE, O. S.
VŠECHNY SRDEČNĚ ZVE NA AKCI

Líbeznický koloběh

sobota 1. září 2018
Areál zdraví v Líbeznicích

Líbeznický koloběh

netradiční závod dvojic na 10 km:
jeden jede, druhý běží, s výměnou na trase
9.30 začátek registrace
10.00 start prvních závodníků

Zumbadance pod širým nebem

10.30 pro velké i malé tanečnice

Startovné pro Koloběh — 100 Kč/dvojice.
Registrace závodníků a více informací — www.libeznickyykolobeh.cz.
Akce se koná za laskavé podpory obce Líbeznice.

Obujte
tenisky,
oblékněte
tepláky
a pojďte si
společně
zasportovat,
nebo nás jen
povzbudit!

a jiné sportování

Kulturní výbor Obce Líbeznice, Sbor dobrovolných hasičů, Obec baráčníků, 1. FC Líbeznice,
ZO Českého zahrádkářského svazu, nezisková organizace Stonožka a skautské středisko WILLI

si Vás dovoluji pozvat na

LÍBEZNICKÉ POSVÍCENÍ

sobota 8. září 2018 u zdravotního střediska v Líbeznicích

8. 9. - sobota od 13:00

13:00 Strahovanka

15:00 **Kamelot**

17:00 **Markéta Konvičková**

19:00 **Mário Biháři a Bachtale Apsa**

21:00 **Dalibor Janda a Prototyp**

23:00 **Klasickéj Postup**

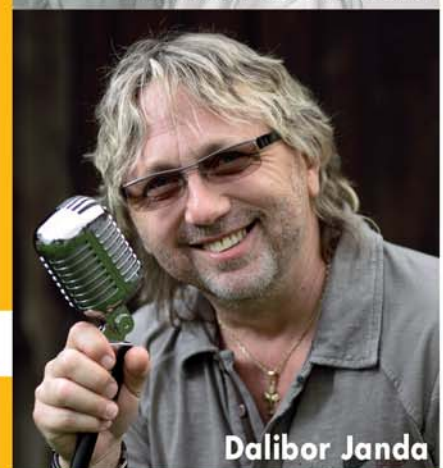
Doprovodný program:

- výrobky lidových řemesel • pouťové atrakce
- občerstvení • Pole dance • ohnivá show
- Raperka SharkaSS • Beatbox - BeatSolčy

Moderuje: Tomáš Zástěra

Markéta Konvičková

Dalibor Janda

9. 9. - neděle od 10:00

Pouťové atrakce

AUTOPEPR, s.r.o.

Nakladatelství víkend Jiří Černý

AUTO - MOTO Libeznice

JOHNNY SERVIS®

LUMEX

AUTO ZÁBAL

Partneři akce:

Sponzor:

Fleret

Kavárna a koncert
MéLíbeKafe a Fleret

4. 8. 2018 Areál Zdraví Líbeznice	start 17:00	předprodej 190 Kč na místě 220 Kč
--	------------------------------	---

zvláštní host Stanislav FIDO Ludvík
Marija Čmilová (housle)
Akordman

3L STUDIO www.3lstudio.cz

MDA RIDE CZECH REPUBLIC

OBEC LÍBEZNICE

Prodej mléka ze dvora

AGROMARKET
Břežanská ev.č.38
Odolena Voda

CZ-BIO-001

T: 603 414 692

www.biomleko.eu

TUOMA SKATE CONTEST 2

18.8. LÍBEZNICE

PROGRAM:

10:00 - 11:00	ŠKOLA SKATEBOARDINGU	KATEGORIE DO 15 LET NAD 15 LET
11:50 - 12:00	START ŽÁVODŮ	
17:30 - 18:00	BEST TRICK CONTEST	
18:30 - 18:50	CIPAJSZ HIPPIE JUMP	
19:00 - 19:20	VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ	DJ/DNB DEFRAX
19:30 - 00:00	AFTER PARTY	

STARTOVNÉ 50 Kč

Logos: MDA RIDE, OBEC LÍBEZNICE, ANAGADORS, SKATEHOP, etc.

Kalendář akcí pro rok 2018

- 25. 8.** Country večer
- 1. 9.** Líbeznický koloběh
- 8. 9.** Posvícení
- Říjen** Vejšlap povodím mratínského potoka
- 3. 11.** Podzimní běh na Duhovce
- 25. 11.** Vánoční trhy a koncert v kostele sv. Martina

www.kompostarna.cz

příjem bioodpadu CZS 00950

KOMPOST
ZEMINA
SUBSTRÁT
KŮRA
PÍSEK
KÁMEN

AGROMARKET
Břežanská ev.č.38
Odolena Voda

PO-PÁ:8-16 hod. SO+NE:9-12 hod.
T: 603 414 692